

משכן

מסילות של אמונה

גליון מס' 17
 "משכן" מוקדש לרפואת האדמו"ר
 רי"ף רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א.

מה את חסרת אמונה?

שמעת פעם את הקול הזה? "את חסרת אמונה!" יש בורא לעולם שמסדר את הכל! יש השגחה פרטית! איזו מן יהודיה את? דואגת? מתמרמרת? בוגדת באמונה? הרי לכל אחת מאתנו היתה פעם או פעמיים או שלוש... או שהפסקתי לספור... נקודה של בגידת אמונה. נקודה שבה התייאשתי, התלוננתי, הרגשתי מקופחת, נבגדת ואפילו מתרחקת. ממי?

ממלך מלכי המלכים! זה מפחיד, זה לא מגיע ממקום של חוסר ידיעה. נהפוך הוא, זה מגיע ממקום של הכרות מעמיקה, ידיעה ברורה שיש בורא לעולם, שמשגיח בהשגחה פרטית מדויקת. ואני כביכול לא מסכימה להנהגה שלו איתי. ומה זה לא מסכימה? מתמרמרת, לא שמחה בחלקי, מאשימה את המקלות בחיי וכו'. ואז הקול הזה מתעורר. קול פנימי כזה: חלק מחלקי עצמי אולי... זה השוטר שלי! מנגנון ההגנה שלי- החלק הזה בתוכי שיודע תמיד מה נכון! ההכרה- החלק הזה מחלקי עצמי מתחיל... מתחיל לבקר אותי על ההתנהלות בוגדת אמונה שלי: על הכעס שלי כלפי מה שאין לי, על הכעס שלי כלפי מה שיש לי, על חוסר הסכמה עם חיי ובעיקר על התוצאה! התוצאה של הבגידה שלי: ריחוק מהשם! מכירה את התחושה שלא בא לך... לא בא לך להתפלל, לא בא לך לבקש, לא בא לי לפנות... אליו! תחושה כזו של ריחוק מאבא.

תחושה שיכולה לנבוע מנקודה של מגיע לי! אני הבת שלך! או מתחושה שלא מגיע לי! אנחנו כי חטאנו לו- בגלל המעשים שלי לא מגיע לי, לא מגיע לי לבקש, לא מגיע לי להתקרב באמת! ואז נוצרת מטוטלת כזו בין בת מפונקת שפונה לאביה בדרישה "מוצדקת"- הרי אתה הבאת אותי לעולם! ומגיע לי את הכי טוב! הכי טוב שנראה לי, דרך העיניים שלי והמחשבה שלי... לבין לא מגיע לי מחמת החטאים שלי, לא מגיע לי לבקש, אז מה לי בכלל להתקרב בתפילה או בבקשה. אני יראה- מפחדת אפילו להראות את פרצופי בארמון המלך. יש יראה-פחד כזה לבקש ולהתקרב. ובשני המקרים התוצאה שווה- ריחוק מהשם. מפחיד להגיד את זה בקול רם אבל התוצאה של הבגידה באמונה זה פשוט עניין כלפי שמיים. כשאני פונה לאבא בשמיים כבת מפונקת שדורשת את כל הטוב ממנו: הכל בעתי ובזמני, הכל כמו שלי נראה ומרגיש או כשאני פונה אליו ממקום של לא מגיע לי- "כי חטאנו לו" (סליחות). בשני המקרים אני עלולה לבוא "מחופשת"- מחופשת לעובדת השם נאמנה! - צניעות, ברכות, תפילת עמידה, שמע ישראל ואפילו מעשי חסד למיניהם. אבל בינינו זו רק תחפוש. כי עבודת השם ממקום כזה היא עבודה מזויפת. אם הפניה כבת מפונקת היא פניה של חוסר הסכמה עם הנהגת השם בעולמי, או במקרה

השני מגיעה להשם מלאה בעוונות כביכול שמונעים ממני מלהתקרב - במקרה הזה אני מגיעה מפחד שלילי שמונע ממני להיות, להרגיש קרובה באמת. הבעיה שכשמדובר במלך מלכי המלכים בניגוד לבוס בשר ודם- הוא קורא כליות ולב, הוא יודע! את לא תמיד יודעת! הרבה פעמים וברוב במקרים אנחנו לא ממש יורדים לעמקי הנפש שלנו להבין למה אנו בתקופת ירידה או חוסר חשק בעבודת השם - ויש מקרים שנופתע לגלות שכמה שקשה לדבר את זה אבל הבעיה היא במימד העל אישי - במיוחד אצל מי שמכיר ויודע את השם, וגם אצל מי שמתנגד לידיעת השם זו אותה בעיה רק תגובה שונה. את יכולה להתמרמר על המון דברים ולהתהלך בעולם כעובדת השם מדופלמת אבל בתת מודע שלך במסתרי נפשך- את לא שלמה עם הבוס. כשאת לא שלמה עם החיים שלך בתכלית: עם הזמן של כל דבר כולל עיכובים, עם האנשים בחייך- כולל זה שרימה אותך, עשה לך, לקח לך. עם בעלך, עם הילדים או בלי בעלך ובלי ילדים... משמע אם את לא שלמה עם התסריט שלך אז את לא שלמה עם מי שכתב לך אותו. לפתור סכסוך עם אדם זה קשה אבל זה אפשרי. הייתי בגישור עסקי מספר פעמים בחיי. אמנם בהחלט היה מפרך, מייגע, דורש חכמה גדולה ויכולת פשרה אבל זה קרה בסוף... אולי לא הייתי סופר מרוצה

פסיכולוגיה יהודית בכתיבה יצירתית

מהתוצאה כי בכל זאת להתפשר זה קשה! אבל בגדול הסכסוך נפתר, וכשפגשתי את האדם הזה ברחוב שוב בזמן אחר יכולתי לברכו לשלום. וכן לפתור סכסוך זוגי זה קשה אבל זה אפשרי. הרי בכל יום במערכת הזוגית, לעיתים את בית הלל ובעלך בית שמאי, ולעיתים את בית שמאי ובעלך בית הלל. ולא משנה כמה שחסד ודין ילמדו לחיות בהרמוניה, יש הסכמות שלעולם הם לא יסכימו עליהן. אבל כמו בית הלל ובית שמאי, הרי ידוע שעם כל המחלוקת ביניהם הם היו מתחננים זה עם זה. כך גם בחיי נישואין: חולקים - מסכימים - גם אם ההסכמה היא שאנחנו לא מסכימים - בכל זאת... נישאים זה לזו בכל יום מחדש. אבל סכסוך כלפי שמיים?! זה מפחיד! זה מפחיד אפילו לתת לזה שם.

בפסיכולוגיה היהודית יש מימד שנקרא המימד העל אישי. נתנו לו שם כזה כי היום גם בעולם הלא יהודי מבינים שאי אפשר לצלוח את הדרך ללא הכרה בכוח עליון. וההוכחה לכך מובאת באחד מהטיפולים הידועים בעולם - טיפול בהתמכרויות. השיטה נקראת שיטת שנים עשר הצעדים, וכשמגיע מטופל למרחב הטיפולי, הצעד הראשון הוא הכרה ביסודות השיטה. הטיפול מתחיל על ידי אמירה מילולית, לומר בפה ולהתכוון שאין למטופל כיוון והוא מרים ראשו לשמיים ומבקש עזרה. זאת אומרת שהמימד העל אישי מדובר בכל העולם בכל התרבויות השונות והדתות השונות.

כיהודים, הממד העל אישי תופס נפח גדול מאוד בחיינו, אולי אפילו הכי גדול! מתוך אמונה בהשגחה פרטית ודיוק מושלם בנעשה בחיינו בכל פרט ופרט. ופה פתח להוצרות "הסכסוך"! - אם אני מבינה שכל הנעשה בחיי נעשה על ידי מלך מלכי המלכים ואני לא מחזיקה מהמקלות שנשלחו להזיק, לפגוע, לטרפד או לחלוק על חיי אז - אני השם - או - אשם!

וכן כשמופיעים סימפטומים גלויים לאדם כמו חרדות ודכאון הרבה פעמים זה משתי סיבות אלו: או ייאוש נוראי על כך כי אף אחד לא מבין אותי, ונוסף לכך, אפילו השם שכח אותי - או פחד נוראי שהשם לא סולח לי. אין לי מחילה על מעשה שעשיתי.

וכל השיח הזה בדרך כלל קורה לנו, לא ברמה של המודע שלנו. אדם מורכב במילים פשוטות מ- מודע- מה שאני מכירה ויודעת שקיים בי- צף בי. סף מודע- אני יודעת אבל לא ממש חיה את זה. כלומר בין המודע לתת מודע. ותת מודע- נמצא עמוק פנימה בארגז האוצרות שלי. ביהדות נוסף ממד נוסף, והוא העל מודע- מקור רוחני מיסטי וסודי שאין לי השגה בו אבל משפיע על חיי בצורה הגדולה ביותר.

חלקי עצמי אלו כל החלקים שהאישיות שלנו בנויה מהם. שני חלקים עיקריים משתתפים אתנו בדיונים תמידיים שסותרים זה את זה: חלק הנפש - נפש בהמית - בהרבה מהפסיכולוגיות יקראו לה - הילד הקטן - הסתכלות מצומצמת שמתרכזת באני - ממש כמו ילד! שהחלק הזה מנהל אותנו בתת מודע. אנחנו לא מודעים לו במהלך היום יום כי אנחנו עסוקים לרוב בלהשתיק אותו- זה חלק שמציק ומתעורר כשמשוהו לא נעים לו. וחלק השוטר- שנמצא במקום ההכרה, במודע שלנו, שמורכב מאני הבוגר שיודע את כל הידיעות החשובות, ערכיות שלנו, מה נכון לנו מצד ההתכללות בתוך כל הסביבה, התחשבות כללית לא רק מריכוז בי וב- "אני" שלי אלא חלק שמסוגל להסתכל החוצה ולהתכלל בבריאה. אנחנו מורכבים מהרבה מאוד חלקי עצמי. חלקם מדבריים יותר, נמצאים בשוליים, ולעיתים צריך לתת להם מרכז על מנת באמת לפתור סכסוך פנימי.

כשאשאל אותך: תגידי מה את חסרת אמונה? ואזכיר לך את כל הטובות שהשם עשה איתך, ואזכיר לך את החיוב התורני שלך במצוות

האמונה ודאי שתתעשתי ותגידי "את צודקת! איך שכחתי?!!" אבל זה עדיין לא אומר שמחר לא תיפלי שוב באמונה.

כולנו מכירות את ההנחות של האמונה היהודית: "כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד"- מה שהשם עושה, לטובה עושה.

וכן "תמים תהיה עם ה' אלוך" (דברים י"ח, י"ג) - תזרקי את השכל - תמימות זו הדרך.

אז תני לי לשאול אותך: האם זה תמיד עובד? הרי אני לא מצליחה תמיד לראות את הטוב שיש בזה שאני מעוכבת ילודה או מחכה לשידוך או שורדת את היום או נאבקת בגידול הילדים או רוצה בית גדול או מחכה להחלים או כך וכך וכך...

וכן לעיתים התמימות הנדרשת היא מלחמה רצינית! מה טוב בלחכות, בלהיות חולה, בלברוח משיחות טלפון של הבנק או בלבכות המון?! בחסדי השם, ננסה לענות על ידי הסיפור המפורסם שיש בזה הקדוש וגם בתלמוד הבבלי. הסיפור בשני המקומות דומה אבל לא זהה. ארבעה נכנסו לפרדס:

בן עזאי, בן זומא, אחר ורבי עקיבא. לפני כניסתם לפרדס הזהיר אותם רבי עקיבא: "כשאתם מגיעין אצל אבני שיש טהור אך תאמרו מים מים!" (חגיגה י"ד, ב) תדעו חברים שיש דברים שהם לא כפי שהם נראים!

ניקח משל של אוטובוס אליו עולים ארבעה חברים, וכל אחד מהם יורד בתחנה שהכי קשורה בנפשו.

אחר-אלישע בן אבויה - ירד בתחנה של יסוד האש. וידוע הסיפור שאבא של אחר, אלישע בן אבויה, צפה בתלמידי חכמים לומדים תורה ואש התורה היתה סביבם, וכשראה את כוח התורה, רצה שבנו יהיה תלמיד חכם. כלומר, לא לשם שמיים אלא לשם הכוח הגדול של לומדי התורה. אחר כפר בעיקר- התפקר, משמע האמין בטעות לפיה יש שתי רשויות, שיש טוב מוחלט ורע מוחלט. מה שהעיניים רואות- ראה על ידי השכל

שלו.

בן עזאי- ירד בתחנה של יסוד העפר- הציץ ומת. עפר: "כי עפר אתה ואל עפר תשוב" (בראשית ג, י"ט). ידוע גם בסיפורים שבין עזאי לא נא אישה - כלומר כנראה ניתן לומר כי חסר היה נכונות להתחבר. ועל המיתה של בן עזאי נאמר: "יקר בעיני ה' המותה לחסידיו" (תהלים קט"ז, ט"ו) - המיתה שלו היתה חסד. לא היתה אפשרות להציל אותם על ידי שינוי מסלול. זה היה כמו נתיב אחד ללא דרך חזרה, לכן המיתה שלו היתה ההצלה שלו, שלא יבוא לידי כפירה.

בן זומא- הציץ ונפגע. השתגע. ירד בתחנה של יסוד הרוח. וידוע הסיפור שרבו פוגש בו וקורא בשמו פעמיים ועונה לו בן זומא שאינו מצליח להבדיל בין מים תחתונים למים עליונים- משמע פגעה בו רוח רעה. לא הצליח לחבר בין שמיים וארץ. רבי עקיבא היחידי שעלה בשלום וירד בשלום- רבי עקיבא אמנם הגיע מיסוד המים אבל הוא היחידי שעשה פעולה ממשית לא לרדת בתחנה שמתאימה לשורש נפשו כי ידע שיש דברים שנראים כמשהו מסוים אבל זו הטעיה- על זה נאמר: "דובר שקרים לא יכון לנגד עיני". רבי עקיבא מלמד אותנו את יסוד האמונה! האמונה האמיתית! טיפול שורש של אמונה!

יש היכל שנקרא היכל האהבה - הרי כשאת אוהבת מישהו או משהו את מוכנה למסור את נפשך עליו. אדם שאוהב כסף מוסר לילות כימים אחר מרדף הממון ומה שרוצה להשיג. אדם שאוהב כבוד רודף אחר תארים ותעודות, שנים על גבי שנים, על מנת להשיג את מבוקשו. אדם שאוהב אדמה עובד כפיים שעות ארוכות על מנת להצמיח, זורע, משקה וקוצר. אדם שאוהב תורה ימים ולילות משקיע על התורה הקדושה וכך הלאה. בכל האהבות האלו ובכלל במושג אהבה, הנתינה הבלתי מוגבלת לכמה זמן יצטרך להשקיע בלי לראות תוצאות. חקלאי עובד ועובד

ואולי כן ואולי לא. רופא לומד ולומד ואולי יהיה רופא טוב ומועיל ואולי לא. אברך יושב על התורה ואולי יפתחו לו משמים ואולי לא. בעל בית עובד ועמל ואולי יתעשר ואולי לא. כמה סיפורים את מכירה של אנשים שקיבלו כך מתנה ללא מאמץ? נדירים! למשל אדם עם כוח ריפוי ללא למידה, עשיר מזכיה בלוטו, אדם שקיבל את כל התורה בראשו בלילה אחד. אולי קיימים אבל נדירים. וגם אלא שזכו לזה לא בטוח שהצליחו לשמר את זה. זאת אומרת שאנחנו בחיים מצפות לקבל את היכל האהבה מלמעלה למטה: השם תן לי, תדאג לי, תוכיח לי את אהבתך אליי!

אבל רבי עקיבא הבין שאהבה נבנית מלמטה למעלה!

זו הבנה מדהימה! בכל פעם שאת רואה קושי, עיכוב, חסך, כאב, צער, אומר לך רבי עקיבא: כשאת מגיעה אצל אבני שיש טהור אל תאמרי מים מים! זה לא כפי שזה נראה! יש הטעיה- אהבה. להיכנס בהיכל האהבה חייב להיות דרך נתינה מלמטה למעלה. תביני שבכל פעם שאני אומר לך לא- שהשם אומר לך לא- הוא בעצם אומר- תני לי את אהבתך - תבני עוד חוט מקשר ביני לבינך - תחברי בין מים עליונים למים תחתונים- תחברי בין טעות של שתי רשויות לרשות אחת!

יש רק אותי בת שלי, אני ראשון ואני אחרון ואני רוצה שתיכנסי בהיכל האהבה- ובשביל להיכנס בהיכל הזה את צריכה לטוות חוטים של נתינה- מלמטה למעלה.

וכידוע אדם הוא עולם קטן. גם בעולם הפנימי שלך ההתנגדות מגיעה מחלקי הנפש הבהמית- הילד הקטן- החלק שמתרכז ב"אני". ומשם, מלמטה תעלי את זה למעלה- להכרה שלך - לשכל שלך - שישלוט וייקח פיקוד ברגע המלחמה על ידי שתעלי את המלחמה הזו לתודעה- לחלק המודע שלך, וכך תצליחי לתת אהבה מלמטה למעלה ללא הרגשת

הפסד- כי את מסבירה לחלק החשוך ביותר מאור השם- הנמוך ביותר - החלק הגשמי של הנשמה שלך, שהנתינה הזו היא כולה רווח- זו לא פשרה- זה לא הפסד- זו נתינה לבניית חוטים המקשרים בינך לבין השם- ובונים היכל של אהבה ובוודאי יגיע הזמן שתקבלי בחזרה אהבה מלמעלה למטה וכל משאלות ליבך יתגשמו לטובה ולברכה.

וזה מה שהצליח לעשות רבי עקיבא. כשרבי עקיבא ירד מהפרדס הוא לא היה אותה נשמה, הוא ביקר בהיכל האהבה. הוא ידע שהקשיים, החסרונות, האתגרים, "אל תאמרי מים, מים" הוא ידע שהוא לא ייתן ליסוד בנפש שלו להנהיג אותו. הוא לקח שליטה על ידי הבנת השכל ולא הלך עפ"י כוח הנפש שלו אלא הסביר לנפש שלו "אל תאמרי מים מים. ואז אהבה מלמטה למעלה - מת על קידוש ה'- יצאה נשמתו ב"אחד". אהבה - שווה שלוש עשרה. ואהבה מלמעלה למטה שווה - שלוש עשרה וביחד יכול היה להגיע לאחד- עשרים ושש (גימטריה של שם השם). הוא הצליח לחבר ולא להפריד.

וזה מה שה' רוצה ממך. תתחברי- תחברי. תתחברי ביני לבינך אומר השם על ידי חוטי האהבה- חוטי הנתינה. תביני שאין שתי רשויות. הכל זו רשות אחת. גם הטוב וגם מה שמרגיש פחות טוב, הכל זה אחד! וזה מה שחז"ל מלמדים אותנו, לקרוא לדבר בשם אחר:

"אמר רבי אלעזר, אמר רבי חנינא: תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, שנאמר: וכל בניך למודי הד' ורב שלום בניך. אל תקרי בניך אלא בוניך." (ברכות סד, א)

להפוך במאה שמונים מעלות את ההסתכלות וההבנה של הקשיים, החסרונות, החסכים ואז ניתן להבין את דרגתו של רבי עקיבא. לאחר שביקר בהיכל האהבה העליונה, חייו הפכו להיות חדר המתנה למימוש האהבה הזו, וזה מסביר את הכוח שהיה לו כשסורקין את בשרו במסרקות של ברזל, אמרו לו

תלמידיו, רבנו עד כאן? אמר להם:
"כל ימי הייתי מצטער על המשפט
בכל נפשך, מתי יבוא לידי ואקיימו...
יצתה בת קול ואמרה לו אשריך רבי
עקיבא שאתה מזומן לחיי העולם
הבא." (ברכות סא, ב)
"מים רבים לא יכולים לכבות את
האהבה ונהרות לא ישטפוה."
(שיה"ש)

סיפור ידוע:

מספרים שפעם, לפני הרבה מאוד
שנים, נפגשו במקום כלשהו על פני
האדמה כל הרגשות והתכונות של
בני האדם.

כשהשעמום פיהק, בפעם המי
ידוע כמה, השיגעון הציע לכולם:
"בואו נשחק מחבואים". הספקנות
הרימה גבה והסקרנות, שלא ידעה
להתאפק, שאלה: "מחבואים? איך
משחקים את המשחק הזה?". "זה
משחק" הסביר השיגעון, "בו אני
מכסה את פניי ומתחיל לספור
מאחד עד מיליון ואתם מסתתרים.
כשאני אגמור את הספירה, אני
יוצא לחפש את כולכם במקומות
המסתור שלכם." ההתלהבות רקדה
עם האופוריה, השמחה קפצה כל כך
הרבה ששכנעה לגמרי את הספק
וגם את האדישות, שמעולם לא
נהגה להתעניין בשום דבר, אבל לא
כולם רצו להשתתף.

האמת העדיפה שלא להסתתר,
בשביל מה? ממילא תמיד מוצאים
אותה בסוף. הגאווה אמרה שמדובר

על משחק מטופש ביותר, אבל מה
שהפריע לה באמת הוא שהרעיון לא
היה שלה, והפחד החליט שלא לסכן
כלום.

אחת, שתיים, שלוש... "השיגעון
החל בספירה".

הראשונה שהסתתרה הייתה
העצלנות, מתחת לאבן הראשונה
שמצאה בדרכה. האמונה עלתה
לשמיים והקנאה הסתתרה מאחורי
צל ההצלחה, אשר במאמצים

ענקיים מצאה מקום בצמרת של
העץ הכי גבוה. הנדיבות כמעט שלא
יכלה להסתתר, כי כל מקום שמצאה
היה נפלא בשביל אחד החברים
שלה. אגם צלול? אידיאלי בשביל
היופי, חור בגזע העץ? מושלם
בשביל הצניעות, מאחורי כנפי
הפרפר? הכי טוב בשביל החושניות,
מה עם משב הרוח? יוצא מן הכלל
בשביל החופש. כך הנדיבות מצאה
מקום צנוע אבל מתאים לה בקרן
שמש קטנה.

האגו, לעומתה, מצא מקום מצוין
לכתחילה, גדול, מאוורר, נוח,
אבל אך ורק בשביל עצמו. השקר
הסתתר בעומק הים (אבל האמת
היא שהוא הסתתר מאחורי הקשת),
התשוקה והחשק הלכו למרכז הר
הגעש והשכחה פשוט שכחה איפה
הסתתרה.

"מיליון!" הכריז השיגעון והחל
בחיפוש.

הראשונה שמצא הייתה העצלנות,
רק שלושה צעדים ממנו מתחת

לאבן. אחר כך שמע את האמונה
מדברת עם אחד המלאכים בשמיים
ומיד מצא אותה, את התשוקה
והחשק שמע מרעידים את הרי
הגעש.

ברגע שהיא ראתה שהשיגעון
מצליח במשחק, הופיעה לה הקנאה,
וכך השיגעון מצא גם את ההצלחה.
את האנוכיות לא היה צורך לחפש,
היא בעצמה ולבדה יצאה ממחבואה,
שהיה קן דבורים.

מרום שחיפש, השיגעון הרגיש צמא,
וכך הגיע לאגם ושם מצא את היופי.
עם הספק היה קלי קלות, כי מצא
אותו יושב על הגדר בלי להחליט
עדיין באיזה מקום להסתתר. כך
מצא אחד אחד את כולם, את
הכישרון בין הפרחים הצומחים, את
החרדה במערה חשוכה, את השקר
מאחורי הקשת ואפילו את השכחה
שכבר שכחה ששיחקה מחבואים.

רק האהבה לא הופיעה בשום מקום.
השיגעון חיפש מאחורי כל עץ,
מתחת לכל אבן ובפסגות ההרים.
כשעמד להיכנע, הבחין בשיח ורדים
והתחיל להזיז את הענפים. לפתע
פתאום נשמעה צעקה איומה,
קוצי הוורדים פצעו את האהבה
בעיניים... השיגעון לא ידע מה
לעשות כדי להתנצל. בכה, התחנן,
ביקש סליחה ואפילו הבטיח לאהבה
להיות המלווה הצמוד שלה.

וכך מאז אותם ימים בהם שיחקו
מחבואים, האהבה היא עיוורת
והשיגעון מלווה אותה באשר תלך.

1

עריכה לשונית: דניאלה לימון | גרפיקה: ישראל אליעזרוב | <https://israeleli91.wixsite.com/eli91>

© כל הזכויות שמורות ל"משכן" ו-harabbanit.com | לקבלת העלון: harabbanit.com@gmail.com או [whatsapp#972-52-8461786](https://whatsapp.com/972-52-8461786)
English version available | e mail us in order to order